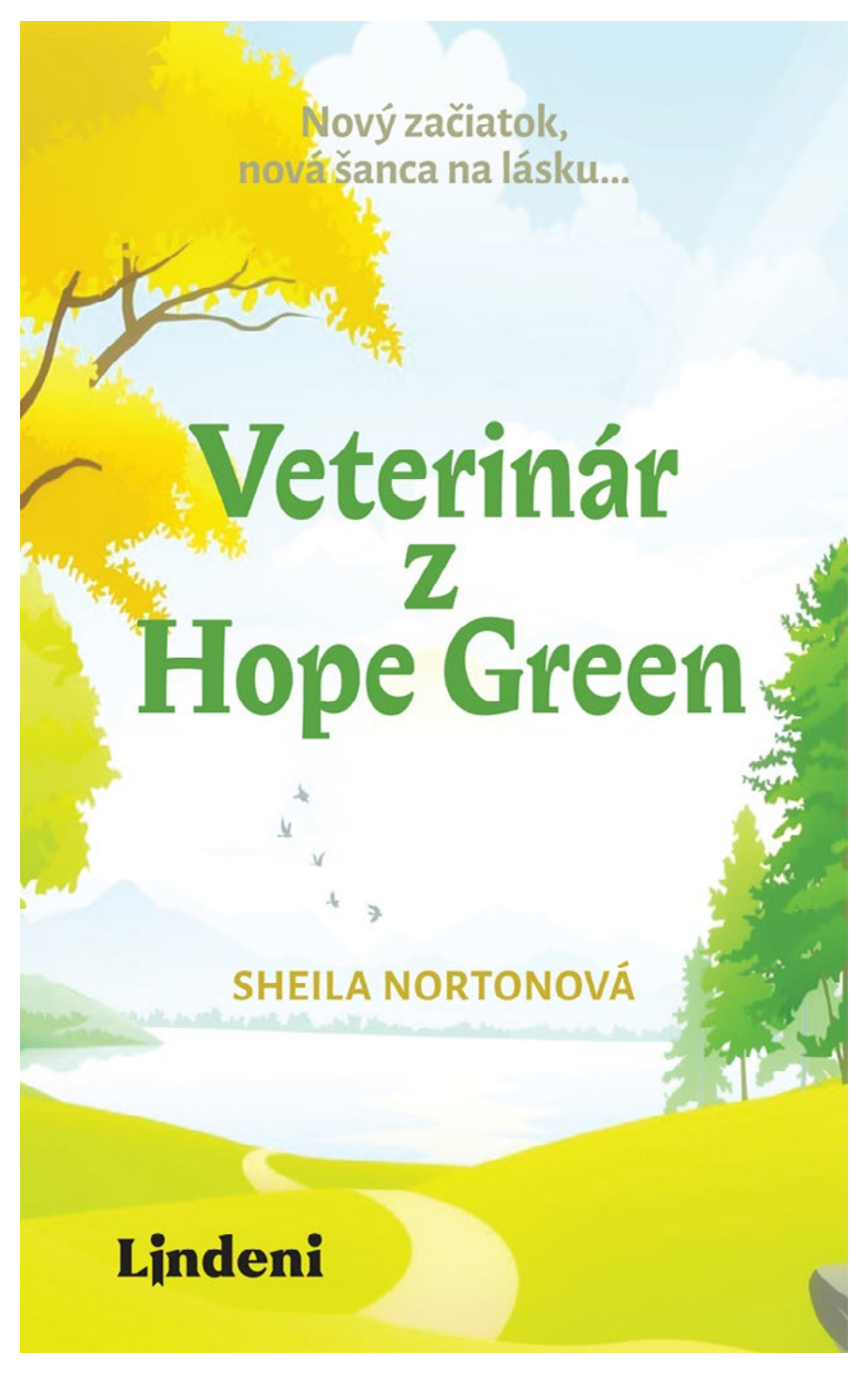

Nový začiatok,
nová šanca na lásku...

Veterinár Z Hope Green

SHEILA NORTONOVÁ

Ljndeni

Veterinár z Hope Green

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk
www.albatrosmedia.sk

Lindenisk

Sheila Nortonová
Veterinár z Hope Green – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Veterinár Z Hope Green

Ljndeni

**Nový začiatok,
nová šanca na lásku...**

Veterinár Z Hope Green

SHEILA NORTONOVÁ

Venujem našej „babke Peg“, mojej zosnulej svokre,
ktorej obľúbené mimovoľné frázy budú navždy žiť v našich
rodinných rozhovoroch! Postava babky Peggy v tomto príbehu
ňou nie je inšpirovaná, ba dokonca sa jej ani nepodobá,
ale pri písaní som na ňu často myslela.

PRVÁ ČASŤ ÚTEK NA VIDIEK

PROLÓG

Bol krásny teplý deň na konci mája a príroda po oboch stranách cesty sľubovala skoré leto. Uháňala som svojím malým autom po diaľnici v rýchlom pruhu, stiahla som okienko a pustila rádio hlasnejšie, aby som cez svišťanie vetra počula hudbu. S každým kilometrom som sa cítila uvoľnenejšie. Starosti aj neistota sa začali vytrácať a srdce mi poskakovalo od nedočkavosti.

Dedinka Hope Green. Zelená nádej. Už len jej názov ma naplňal optimizmom. Pospevovala som si s rádiom a spomínala na veselé rodinné dovolenky, ktoré som v detstve trávila na pobreží Dorsetu. Hope Green sa odvtedy sotva zmenila, čoraz rýchlejšie tempo života ešte nepoznačilo jej prastaré kúzlo. Bolo to miesto, kde som sa mohla uvoľniť a upokojiť, vyhodnotiť situáciu a možno napokon skutočne nájsť samu seba.

Vzdľaľovala som sa od svojho bytu na predmestí Londýna a takmer som cítila, ako mi starý život skĺzava z pliec sťa ťažký kabát, čo ma tlačil k zemi.

Preplnené ulice, dopravná špička v metre, výfukové plyny, vystresované tváre – všetko som opúšťala a odchádzala na miesto, kde život ešte vždy závisel od ročných období, kde mali ľudia stále čas porozprávať sa na rohu ulice a zbierali černice a bazu z kríkov namiesto toho, aby si ich kupovali v plastových škatuľkách v supermarkete za prehnané ceny.

Tu som v noci namiesto neónových svetiel videla hviezdy.
A dopravné zápchy spôsobovali jedine traktory.

Vedela som, že opúšťam aj zopár ľudí, ktorí si myslia, že som sa zbláznila a robím obrovskú hlúpu chybu. Možno áno, no ja som mala iný názor. Mala som možnosť začať odznova, vybudovať si novú budúcnosť. Takú, čo by sa netýkala len mňa. A ja som sa za ňou strmhľav rútila, v živote som si nebola ničím istejšia. Hope Green sa stala mojou nádejou a rozhodla som sa neobzerať späť.

PRVÁ KAPITOLA

Pred šiestimi týždňami

Na veterinárnej klinike na James Street sme mali celkom bežný deň. Ako zvyčajne sa u nás vystriedali psy, mačky, škrečky a králiky, ale aj dve andulky, biela myška a líška, ktorú zrazilo auto. Našla ju jedna milá, no rozrušená pani a priniesla nám ju takmer bez života. Všetci majitelia zvierat boli bez výnimky majetní, dobre oblečení a s dobrým príjmom, bez námietok platili kreditnými kartami a ponáhľali sa späť do svojich veľkých drahých domov či dôležitej práce.

Niežeby som našimi klientmi pohrdala, napadlo mi, keď som si obliekala kabát a chystala sa domov do neveľkého bytu v oveľa lacnejšej časti mesta. Väčšinou išlo o slušných a zodpovedných ľudí, vďaka nim som napokon mala prácu. Zbožňovala som všetky zvieratá, mnohých stálych pacientov som poznala po mene a vedela som, akú majú povahu. Mala som rada veselé chvíle, keď sa choré zvieratá uzdravili, a v nešťastnejších prípadoch som nachádzala zadosťučinenie vo svojej schopnosti upokojiť a utešiť majiteľov, hoci som sa pri tom spočiatku cítila nepríjemne.

Vždy som chcela pracovať so zvieratami, a keď mi ponúkli miesto recepčnej na prvotriednej klinike v srdci londýnskeho West Endu, myslela som si, že sa mi splnil sen. Po štyroch rokoch rovnakej monotónnej práce som však začínala túžiť po zmene.

Adam mi nerozumel. Vedela som to, lebo zakaždým, keď som túto tému načala, mu robilo radosť na všeličo sa ma vypytovať. Myslela som si, že partner má byť človek, ktorý vás vypočuje a pochopí, no on robil pravý opak. Naposledy, keď sme po práci zašli na pohárik, sa ma zvyčajne unaveným hlasom opýtal, s čím presne som nespokojná.

„S ničím,“ odvetila som rovnako unavene. „Stále sa ti pokúšam vysvetliť, že na tej práci nie je nič zlé, len som asi trochu... frustrovaná.“

„A čo ťa frustruje?“

Vzdychla som. Ak mám byť úprimná, sama som si to nevedela vysvetliť. Navonok predstavovala moja práca všetko, čo som chcela. Zbožňovala som zvieratá, najmä našich stálych pacientov, no vždy som dúfala v niečo viac. Nikdy som Adamovi nepovedala, ako veľmi som sa chcela stať veterinárkou, hoci, samozrejme, vedel, že som pred rokom chodila na kurz starostlivosti o zvieratá. Podľa neho som bola „len“ recepčná – ako keby som si to sama dobre neuvedomovala – nezamestnali ma preto, aby som si „namydľila ruky a operovala“.

Myslela som si, že po absolvovaní kurzu by som mohla na klinike aspoň občas vypomáhať. Hoci som sa rada hrala so svojimi obľúbencami, kým čakali na recepcii, v budúcnosti som sa videla niekde inde.

„Jednoducho vôbec nemám možnosť využiť, čo som sa naučila.“

„Nie si sestra,“ povedal s mierne zdvihnutým obočím, „ani veterinárka.“

„Nie som hlúpa, Adam. Len som si myslela, že by som v prípade potreby mohla pomôcť. Napríklad podržať ťažko zvládnuteľného pacienta alebo ho upokojiť a podobne.“

Odpila som si z nápoja a v duchu ľutovala, že som s touto témou vôbec začínala.

„Vedela si, do čoho ideš, keď si tú prácu prijímala.“

„Jasné, ale odvtedy prešli štyri roky a...“ Pokrútila som hlavou. Náš rozhovor nikam nevedol. „Jednoducho začínam cítiť, že potrebujem zmenu.“

Keď som sa presťahovala do Londýna, aby som nastúpila na vytúžené miesto, „do práce so zvieratami“, mala som málo skúseností a naivné predstavy. Londýnsky život mnou otriasol, hlavne z finančnej stránky – prenajala som si izbičku malú ako zápalková škatuľka v byte na poschodí, o ktorý som sa delila s dvoma ďalšími dievčatami – a práca recepčnej na veterinárnej klinike v centre mesta nenaplnila moje predstavy. Neviem, prečo som sa nazdávala, že by sa niečo mohlo zmeniť. Problém nebol v práci, ale vo mne.

„Asi si trochu upadla do stereotypu,“ ozval sa Adam. „Možno sa budeš cítiť inak, keď si kúpime spoločný byt.“

A to bol ďalší problém. Keď som sa prisťahovala do Londýna, bola som možno naivná, no už dávno sa mi otvorili oči. Udivovalo ma Adamovo presvedčenie, že spoločné bývanie je len otázkou času. Ani jeden z nás nezarábal veľa peňazí. Adam býval s rodičmi v Hampsteade a tvrdil, že sporí. A hoci ma predstava spoločného bývania spočiatku nepochybne nadchýnala, časom mi pripadala čoraz nereálnejšia. Zdalo sa, akoby som v posledných dňoch myslela len na problémy, a začala som sa pýtať sama seba, či vôbec chcem, aby náš vzťah vydržal.

Nebola som však pripravená čeliť týmto myšlienkam, tak som zmenila kurz a ospravedlňujúco sa na Adama usmiala.

„No dobre, možno sa správam trochu hlúpo,“ povedala som. „Máš pravdu, od začiatku som vedela, do čoho idem,

a okrem toho sa mi na klinike páči viac než v tej realitnej kancelárii v King's Lynne.“

„Presne. Tam si sa asi so psami a s mačkami často stretávala.“ Usmial sa a chytil ma za ruku.

„Ale určite chcem, aby sme bývali spolu,“ pokračovala som a ignorovala podvedomé pochybnosti. „Lenže je to strašne ťažké. Rozmýšľam, ako to vôbec zvládneme.“

„Môžeme sa o to predsa aspoň pokúsiť. Stále môžeme snívať.“

Opätovala som mu úsmev. „Ja o tom naozaj snívam. Pomerne často. Rada fantazírujem o peknej chalúpkke kdesi na vidieku. Je okolo nej obrovská záhrada s výbehom pre psy, s jablňami, po ktorých môžu loziť deti a hojdať sa na konároch...“

Zarazila som sa. Prečo mu to, preboha, rozprávam? Príliš neskoro. Prestal sa usmievať a odtiahol ruku.

„Nezdá sa ti, že je to skôr rozprávka ako snívanie? Ak si takto predstavuješ náš spoločný domov, tak sa nečudujem, že si ho podľa teba nikdy nebudeme môcť dovoliť.“

„Viem. Veď som povedala, že len fantazírujem.“

„Obaja pracujeme v Londýne. Takže môžeme bývať jedine v byte. A záhradu si vyhod' z hlavy. Navyše vieš, že psy nemám veľmi v láske.“ A potom pre seba dodal: „Ani deti.“

„To je pre mňa novinka. Odkedy nemáš rád deti?“ opýtala som sa prekvapene. To, že nemá rád zvieratá, je jedna vec, ale nebola som si celkom istá, či sa dokážem zmieriť s tým, že nemá rád ani deti.

„Niežeby som ich nemal rád, ale nikdy som nijaké nechcel. A ani ich tak skoro chcieť nebudem, ak vôbec. Možno okolo štyridsiatky zmením názor...“ Prenikavo sa na mňa zadíval. „Hádam netúžiš po dieťati?“

„Nie. Jasné, že nie,“ odvetila som. „Len som si myslela, že raz budeme mať deti. Keď budeme pripravení a... finančne zabezpečení.“

„A keď budeme bývať na vidieku v útulnom domčeku s dverami obrastenými ružami?“

„Nevysmievaj sa mi, Adam. Všetci potrebujeme snívať.“

Keď som si prehodila tašku cez plece a vyšla z kliniky, premýšľala som o svojom „sne“ a o tom, či zahŕňa aj Adama. Stretla som ho pred vyše tromi rokmi na narodeninovej oslave mojej spolubývajúcej a okamžite sa mi zapáčil – a ja jemu tiež. Vtedy sme sa vôbec nehádali. Boli sme ako hocijaký iný mladý pár – nezávislí a bezstarostní, aj to málo, čo sme mali, sme mýnali na zábavu a malichernosti. Iróniou je, že sme sa začali hádať, až keď sa náš vzťah stal vážnejším a robili sme si plány do budúcnosti. Naše rozdielne povahy, ktorým sme dovtedy neprikladali veľký význam, sa teraz prejavovali takmer pri každom rozhovore. On Londýn doslova zbožňoval a nikdy sa z neho nechystal odísť, zatiaľ čo ja som ho vždy vnímala len ako prechodné bydlisko, ako miesto, kde som si mohla užívať nezávislý mestský život a budovať si kariéru, no nie ako miesto, kde by som sa chcela usadiť.

Adam bol začínajúci účtovník, plánoval však stúpať po kariérnom rebríčku vyššie a nakoniec zarábať veľké peniaze. Túžil po luxusných autách a podkrovných apartmánach na pobreží. Mne by stačil bicykel, zopár labradorov a, áno, ešte tá vysnívaná chalupa na vidieku. Hodili sme sa k sebe vôbec? Alebo sme boli spolu už len zo zvyku?

Blížila sa Veľká noc a ja som si v práci vybavila dva týždne dovolenky, aby som mohla aspoň časť sviatkov stráviť s Adamom u jeho rodičov v Hampsteade. Dovolenku som

nemala od minulého leta, a keď mi ju Adam cez Vianoce navrhol, zdala sa mi ako dobrý nápad.

V temnom, mrazivom decembri, keď som trávila každý večer v malej izbe zakrútená do paplóna pred elektrickým kozubom, sa mi predstava dlhých prechádzok s Adamom po slnečnom Hampstead Heath celkom pozdávala. Mala som rada jeho rodičov, ich veľký dom na ulici lemovanej stromami aj výdatné raňajky, večere a domáce dezerty od jeho mamy.

Tak veľmi som si tú dovolenku idealizovala, až mi časté hádky s Adamom pripadali takmer nepodstatné. Dokonca som sa presviedčala, že sa počas tejto vybájenej jarnej idylky všetko zmení a potom bude lepšie.

Snívaj ďalej, Sam, zašomrala som si, keď som priložila kartu k turniketú na stanici metra. Potrebovala som si priznať, že si už tak dobre nerozumieme. A zrazu som si uvedomila, že namiesto toho, aby sme spolu cez Veľkú noc trávili ešte viac času, si v skutočnosti od seba potrebujeme oddýchnuť.

„Zlatko! Milé, že sa ozývaš! Počkaj, len toto položí a vypnem...“ Mama ako zvyčajne hovorila, akoby práve robila najmenej tri veci naraz a žiadna z nich nemohla počkať. „Ako sa máš?“

„Dobre.“ Zaváhala som. V maminom prípade sa neoplatilo chodiť okolo horúcej kaše, tak som prešla rovno k veci. „Napadlo mi, či by som nemohla prísť na pár týždňov domov.“

„Skvelý nápad! Isteže môžeš. A rozmýšľala si kedy?“

„Budúci víkend.“

„Počkaj, porozmýšľam. Takže by si tu trávila Veľkú noc?“

„Áno, a aj týždeň po nej, ak ti to neprekáža. Rada vás oboch uvidím a porozprávam sa s rodinou a...“

„Myslela som si, že vtedy máš byť s Adamom a jeho rodinou.“

„No, áno, mala som.“ Nevedela som, čo dodať, zavládlo zlovestné ticho. „Asi k nim nepôjdem.“ Jasne som mame naznačila, že v mojom vzťahu niečo nie je v poriadku, no ona si nič nevšimla.

„Ach, škoda. My s ockom nebudeme doma,“ pokračovala veselo. „Nevravela som ti? Ideme na plavbu – do Benátok a na grécke ostrovy. Napadlo nám, že sa odmeníme.“

Aha, áno. Už som si spomenula – mama mi o tej plavbe hovorila. Asi sa spoliehala na to, že Veľkú noc strávim s Adamom. Zdalo sa, akoby sa moji rodičia v poslednom čase odmieňali pravidelne, niežeby som im niečo vyčítala. Veľa pracovali, a keďže ani ja, ani moji dvaja bratia sme s nimi už nebývali, nič ich doma nedržalo a rozhodli sa spoznávať svet. Zvyčajne som sa tešila s nimi, no teraz by sa mi ich spoločnosť naozaj zišla.

„Ach, to nič. Dúfam, že sa zabavíte.“

„A čo budeš teda robiť? Pôjdeš do Hampsteadu?“

„Neviem. Možno si nakoniec dovolenku ani nevezmem.“ Predstava dovolenky práve stratila všetko čaro. „Možno počkám, kým sa s ockom vrátite.“

„Len nezabudni, že v máji ideme s Petrom a Gaynor na Madeiru. A koncom júna budeme týždeň vo Francúzsku ako zvyčajne. A potom máme naplánovaný výlet do New Yorku...“

„Jasné. Dobré, mami, ešte sa ozvem.“

„Deje sa niečo? Hovoríš trochu... smutne.“

Konečne si niečo všimla, lenže príliš neskoro na to, aby mi pomohla, tak som to zahovorila. „Len som mala chuť na chvíľu z Londýna vypadnúť, nič viac. Nič sa nedeje.“

„Ani sa ti nečudujem, Sam. Tie nekonečné davy musia byť vyčerpávajúce.“ Odmlčala sa. „A čo keby si išla k babke do Dorsetu? Už si ju dlho nevidela.“

Nenapadlo mi ísť k babke. Mala pravdu, nevidela som ju od Vianoc. Babku Peggy som mala veľmi rada a dedinka Hope Green, v ktorej bývala, bola pravým opakom Londýna – presne také čosi som potrebovala. Nevedela som, či môžem prísť tak narýchlo, no za opýtanie nič nedám. A keďže starý otec pred pár rokmi zomrel, predpokladala som, že by jej trocha spoločnosti neprekážalo.

Zrazu sa môj deň rozjasnil.

DRUHÁ KAPITOLA

Na svojej práci som mala okrem zvierat najradšej to, že som v nej spoznala Claire. Claire bola takisto recepcná, a hoci sme spolu nerobili vždy – mala čiastočný úväzok –, práca s ňou bola oveľa zábavnejšia. Bola odo mňa o desať rokov staršia, no nevyzerala tak, mala manžela a sedemročného synčeka Harryho. Práve kvôli nemu Claire pracovala len na čiastočný úväzok a kvôli nemu ani nemala ďalšie deti. Keď mi to hovorila, prekvapene som na ňu hľadela v domnienke, že mala nejaké komplikácie, ale ona sa hneď rozosmiala a povedala, že len narážala na náklady na dieťa.

Na vlastné oči som videla, aký náročný je život pracujúcej matky. No napriek snu o dverách obrastených ružami, ktorý Adama tak rozčuľoval, som veľmi dobre vedela, že ak s ním ostanem, deti na programe nebudú. Už len tá myšlienka ma znepokojovala.

„Už si sa mu zdôverila so svojimi pochybnosťami?“ spýtala sa Claire.

„Nie. Sama si nie som istá. Asi som len rozrušená. Myslím, že trocha priestoru mi prospeje. Rozhodla som sa ísť radšej k babke než k jeho rodičom, a naozaj sa tam teším.“ Pri spomienke na babkino nadšenie v telefóne som sa usmiala. Bola rada, že sa ozývam, a tešila sa na mňa. „Bude nám super. Môžem chodiť s Rúfusom na dlhé prechádzky do prírody. Čerstvý vzduch mi vyčistí hlavu.“

„Naozaj, Rúfus. Špringeršpaniel, však? Stavím sa, že to sú ťažko zvládnuteľné psy.“

„Potrebujú veľa pohybu, lenže Rúfus je už trochu starý. Keď sme sa naposledy prechádzali, všimla som si, že začína spomaľovať. Ale je to dobrý psík, mimoriadne priateľský. Mám ho veľmi rada.“ Vzdychla som pri predstave vlastného psa. „Rovnako ako Hope Green. Je to krásna dedinka, veľmi družná, neďaleko nádherného pobrežia.“

„V apríli tam asi nebude tak nádherne ako v lete,“ podotkla Claire so smiechom. „Nikde nie je tak chladno ako pri mori, keď fúka ľadový vietor.“

„No ak sa poriadne oblečieš, prospeje ti to,“ odvetila som a vtom som si uvedomila, že hovorím ako moja mama.

„Možno,“ pripustila. „Keď už sme pri tom, mne by prospel sendvič. Nebudem dlho, ale ak by náhodou bolo rušno, zavolaj mi.“

To je dosť nepravdepodobné, pomyslela som si. Dnešný deň na klinike ubiehal veľmi pomaly.

Presvedčila som sama seba, že v každom prípade budem na rozhodovanie o Adamovi pripravenejšia po pár týždňoch strávených v Hope Green. Chodili sme spolu vyše troch rokov a vedela som, že rozchod by sme obaja niesli ťažko. Už sme nechodievali do klubov ani reštaurácií ako kedysi, obaja sme totiž šetrili na budúcnosť, no stále sme zažívali aj pekné chvíle, ktoré by mi chýbali – keď sme spolu varili, pozerali televíziu, smiali sa na hlúpostiach, ktoré ten druhý povedal. Práve pre takéto chvíle som s ním ostávala, kvôli nim som sa s ním nerozišla. *Naozaj sa s ním chystám rozísť?* opýtala som sa v duchu. Pri tej otázke mi zovrelo srdce. Už len zmena mojich dovolenkových plánov bola dosť zlá – nezareagoval veľmi vlúdne –, no chcela som náš vzťah definitívne ukončiť?

Predchádzajúci večer som mu oznámila, že cez sviatky pôjdem k babke do Hope Green, a tú správu neprijal vôbec dobre. Pokúšala som sa mu svoje rozhodnutie pokojne a ohľaduplne vysvetliť, no akoby sme hovorili úplne inými jazykmi. Adamov výraz sa rýchlo zmenil z pokojného na zmätený, potom sklamaný a napokon na vrcholne rozčúlený. Cívil na mňa, akoby mi narástli rohy, a chcel vedieť, či som sa tak rozhodla pre tie „čudné nálady“, čo v poslednom čase mávam.

„Aké čudné nálady?“ ohradila som sa okamžite.

„Veď vieš, tie tvoje reči o práci a upadaní do stereotypu. Týka sa to aj nášho vzťahu?“

„Nie!“ zaklamala som. Nebola som pripravená na hádku, a už vonkoncom som mu nechcela ublížiť. Namiesto toho som mu povedala, že mama na babku nemá veľa času, a tak mi napadlo, že by som jej mohla robiť spoločnosť.

„Rodičia budú sklamaní, Sam. Mama zásobuje chladničku tvojimi obľúbenými jablkovými koláčmi.“ Pokrútil hlavou, odmlčal sa a potom nechotne dodal: „Ale pravdepodobne na ňu urobí dojem, že chceš tráviť čas s babkou.“

Pripadalo mi zvláštne, že sa väčšmi sústreďuje na mamino sklamanie než na svoje vlastné. No možno sa mi to len zdalo.

Skôr než som sa nad tým stihla zamyslieť, do prítomnosti ma vrátila hlasná rana. Dvere na recepcii sa rozleteli a prudko tresli o stenu. Zdvihla som hlavu v domnienke, že si Claire zabudla peňaženku alebo čosi iné, no vošiel zavalitý ustarostený muž a v náručí s námahou niesol veľkého vlčiaka s bezvládne ovisnutou hlavou a labami.

„Pomôžte mi, prosím. Zrazila ho dodávka!“ skríkol.

Vstala som, skôr než som si stihla uvedomiť, čo sa deje. Takéto naliehavé prípady sme z času na čas mávali a ja som

dobre vedela, čo treba robiť. Vyskočila som na rovné nohy, viedla muža do jednej z ošetrovní a zároveň som privolávala pomoc.

Okamžite pribehla Sonia, jedna zo sestier, pomohla mužovi položiť úbohého psa na stôl a uisťovala ho, že doktor Fulcher, veterinár, hneď príde.

„Ušiel,“ povedal muž a utieral si oči. „Na plote bola zlomená latka. Musela sa zlomiť minulú noc počas búrky. Nevšimol som si ju. Bože, je príliš neskoro?“

Civela som na psa, kým Sonia kontrolovala životné funkcie. Mal hrozné zranenia. Ledva som sa naňho dokázala pozeráť, už pri pohľade na ranu sa mi zakrútila hlava. Netušila som, či sa ešte dá zachrániť.

„Cítim pulz,“ oznámila Sonia vlúdne. „Ale je veľmi slabý. Urobíme, čo bude v našich silách. Doktor Fulcher je už tu.“ Obrátila sa, aby ho pozdravila, a zachytila môj pohľad. Zatvárila sa znepokojene: „Si v poriadku, Sam?“

„Áno. Myslím, že... som.“ Začala som sa cítiť zvláštne. Všetko v miestnosti sa mi rozmazávalo pred očami.

„Chod' si sadnúť. Nevyzeráš dobre,“ povedala.

Namiesto toho som sa však rozbehla do šatne popri Claire, ktorá sa práve vracala, a vbehla som rovno do záchodovej kabínky, kde mi prišlo strašne zle.

„Čo...?“ Claire stála v momente za mnou, podopierala ma a pridržiavala mi vlasy. „Chúďatko, vyzeráš hrozne. Je ti zle? Chod' radšej domov.“

„Nie. Myslím... myslím, že mi je už lepšie. Len sa mi trochu zakrútila hlava. Pred chvíľou priniesli hrozne doráňaného psa...“ Vystrela som sa a pokúšala sa upokojiť. „Naozaj ma to mrzí, Claire. Mohla by si za mňa na chvíľku zaskočiť na recepcii? Potrebujem minútku.“

„Jasné. Typické, bola som preč len chvíľku. No aj tak si myslím, že by si mala ísť domov.“

Samozrejme, musela som ísť, hoci som sa už cítila lepšie. Také u nás na klinike platili pravidlá pre prípad, že máme niečo nákazlivé.

Vedela som, že nemám, jednoducho mi prišlo zle pri pohľade na zranenia toho úbohého psa. Nechápala som však prečo. Odkedy som tu pracovala, videla som desiatky hrozných prípadov, a hoci bola práca niekedy psychicky náročná, nebola som precitlivená a nikdy mi neprišlo takto zle.

Cestou do svojho ponurého bytu som v metre premýšľala o tom, čo sa práve stalo. Zľakla som sa? Predsa len toho psa priniesli tak náhle. Stále som však nechápala, prečo ma to tak veľmi rozrušilo. Možno som bola preťažená, veľa som pracovala a strachovala sa o Adama. Asi naozaj potrebujem dovolenku.

Spomenula som si, že som v poslednom čase zopárkrát z ničoho nič dostala závrat a prišlo mi nevoľno. Možno mám anémiu alebo niečo podobné. Spolubývajúca raz večer odpadla pri pražení omelety a potom zistili, že má nedostatok železa pre silnú menštruáciu. Lenže moja menštruácia...

Vlastne, ako tak premýšľam, nedostala som...

Vystrela som sa na sedadle. Iste musí existovať iné vysvetlenie. Pulz mi bil opreteký, vylovila som z tašky diár a rýchlo skontrolovala dátumy. Meškala mi už vyše týždňa. Ako to, že som si to nevšímala? Priveľmi som sa zaoberala Adamom a plánmi na Veľkú noc. Zmocnila sa ma panika, no v priebehu niekoľkých minút som sa upokojila. Nie, pravdepodobne existuje iné vysvetlenie. Napríklad stres. Áno, bude to stres. Asi mi mešká zo stresu, keďže sa v poslednom čase toľko hádame.

Lenže nasledujúce ráno vo mne pohľad na varené vajce vyvolal rovnakú reakciu ako zranenia toho úbohého vlčiaka a po tom, čo som sa poriadne vyvracala, som sa roztrase-ná a nervózna vrátila do kuchyne a rozmýšľala, čo by som mohla zjesť alebo vypiť, aby mi znova neprišlo zle. Automa-ticky som chcela zapnúť kanvicu, no rozmyslela som si to. Vôbec som na čaj nemala chuť, čo bolo zvláštne, keďže ma vždy vzpružil. A potom som si spomenula, ako si zo mňa Claire uťahovala, keď som jej prednedávnom povedala, že nechcem čaj.

„Nie si náhodou tehotná?“ doberala si ma a ja som to tak neochvejne popierala, až som sa rozosmiala. „Keď odmietaš čaj, niečo sa s tebou musí diať. Kope tehotných žien nechutí čaj alebo káva, naozaj je to bežný príznak.“

Vtedy som si z tých rečí nič nerobila. No teraz....

„Ako?“ Helen, jedna z mojich spolubývajúcich, si ma zvedavo premeriavala. Sedela som na stole a hľadela do prázdna. „Prehnala si to včera, či čo? Vyzeráš ako po opici.“

„Nie. Som v pohode.“

„Ale nevyzeráš tak. Asi nejdeš do práce, však?“ Nasypala si do misky cereálie a zaliala ich mliekom, z čoho sa mi znova prevrátil žalúdok.

„Nie. Mám voľno.“ Povedali mi, nech ostanem dva dni doma pre prípad, že mám virózu. Vstala som a zamierila do izby. „Zatiaľ sa maj.“

O pár minút som v rifliach a vo svetri kráčala do lekárne na vedľajšej ulici. Celou cestou tam a späť som si opakovala, že musí existovať nejaké iné vysvetlenie. V bezpečí môjho bytu mi však test potvrdil pravý opak. Čakám dieťa, o ktorom sa Adam jasne vyjadril, že ho nechce, a nie som si istá, či som naň vôbec pripravená ja sama.

Znovu ma pochytila slabosť a prišlo mi nevoľno. Väčšinu dňa som preležala v posteli a hlavou mi vírili myšlienky. Netušila som, čo budem robiť. No dospela som k veľmi dôležitému rozhodnutiu. Zatiaľ nikomu nič nepoviem – ani rodičom, ani Claire či spolubývajúcim, a už vonkoncom nie Adamovi. Počkám, kým sa po dvoch týždňoch vrátim z Hope Green. Tak budem mať aspoň čas na premýšľanie, získam potrebný odstup a rozhodnem sa. Možno si s Adamom budeme tak veľmi chýbať, že po mojom návrate budeme pripravení začať odznova, a potom možno na moje tehotenstvo zareaguje lepšie, než si predstavujem.

TRETIA KAPITOLA

Keď som vyrazila do Hope Green, fúkal mrazivý vietor, no aspoň svietilo slnko a cestou po diaľnici M3 príjemne vyhrievalo moje malé ojazdené auto. Pred odchodom som počkala, kým sa mi upokojí žalúdok. Zdalo sa, že odteraz mi bude nevoľno každé ráno. Posledných pár dní som sa modlila, aby mi znovu neprišlo zle v práci, inak by som musela s tehotenstvom vyrukovať čo najskôr. Našťastie sa však moja ranná nevoľnosť obmedzovala naozaj len na ráno a Londýn som opúšťala pokojná, možno trochu hladná. Zapla som rádio a pospevovala si s hudbou, aby som si pred príchodom k babke Peggy zlepšila náladu. Mala som jej robiť spoločnosť a asi by som nebola veľmi dobrou spoločníčkou, keby som po celý čas myslela len na svoje starosti.

Claire mala pravdu, keď hovorila, že v tomto ročnom období bude dedinka trochu iná, ako keď som tam bežne chodievala v lete. Vtedy vyzerala ako z pohľadnice, na každej ružovej či bielej chalúpke s trstinovou strechou viseli košíky s pestrofarebnými letnými kvetmi – muškátmi, lobelkami, fuksiami, petúniami. V záhradkách na priedomiach prekvitali ruže, nechtíky, georgíny a slnečnice, trávnaté krajnice boli posiate nezábudkami a hluchavkami. Odkedy sa usporadúvala súťaž o najlepšie udržiavanú dedinu, Hope Green každý rok vyhrala alebo sa umiestnila na druhom mieste a miestni obyvatelia vynakladali veľa námahy, aby

udržali bezchybné trávniky, dokonalú omietku a ulice bez odpadkov.

Nikdy som do Hope Green nechodila mimo letných prázdnin – pri iných rodinných udalostiach babku väčšinou dovezli do rodinného domu v Norfolku –, takže som si zvykla na jej slávnostnú atmosféru, na turistov, ktorí sa prechádzajú po hlavnej ulici a fotografujú si kostol, na jazierko s kačkami, na starodávne drevené praniere v dedinskom parku a na rodiny odpočívajúce v záhradnej reštaurácii či pred čajovňou. Dedinu našťastie návštevníci nikdy úplne neochromili. Hoci sa nachádzala necelé dva kilometre od mora, k pobrežiu viedli len chodníčky. Najbližšie prímorské mestečko bolo vzdialené niekoľko kilometrov a jediná cesta do dediny a z nej viedla cez dlhý, kľukatý a veľmi úzky kopec, ktorý dokázal odradiť všetkých menej odvážnych šoférov, ak sa v tejto oblasti nevyznali. Takže hoci bol dedinský hostinec a zároveň jediný penzión počas sezóny úplne obsadený, veľkú časť návštevníkov tvorili peší turisti, nie autobusové zájazdy.

V tomto ročnom období tu zrejme bude veľmi ticho a pochmúrne, pomyslela som si, keď som napokon odbočila z hlavnej cesty na cestičku stúpajúcu až do dediny. Slnko z ničoho nič zašlo a na čelné sklo dopadlo zopár dažďových kvapiek. Mne to však neprekáža. Ticho a pochmúrnosť mi práve teraz vyhovujú. Potrebujem len trochu pokoja, aby som si v hlave utriedila myšlienky.

Pri vstupe do Hope Green ma však okrem tabule s názvom dediny privítal aj hlúčik žiarivých pestrých narcisov a modríc rastúcich v tráve okolo nej. Napriek počasiu dedinka pôsobila teplo a prívetivo a mne sa z hrude vydral ťažký výdych, ktorý som podvedome zadržovala.

Len čo babka otvorila dvere na chalupe, silno ma objala. Rúfus sa tváril rovnako natešene a nadšene okolo nás pobe-
hoval, štekal a oňuchával mi nohy.

„Nože pod' dnu, šup-šup, veď prší! Tašku si vezmeš potom. Postavila som na čaj a z rúry som práve vytiahla výborný ovocný koláč.“

Podržala si ma pred sebou a premerala si ma s trochu zamračeným pohľadom. „Moja malá Sam!“ zvolala lásky-
plne a pobožkala ma na obe líca. Každý z rodiny ma volal „malá Sam“. Ako najmladšie dieťa som bola na svoj vek vždy prinízka. Moji dvaja vysokánski bratia si radi uťahovali z mojej výšky a plavých kučier, akoby zo mňa automaticky robili prázdnu hlavu. Odkedy som narástla na impozant-
ných stošesťdesiat centimetrov a pravidelne si plavé kučery vyrovnávala, odpustila som im. No hoci babka merala pres-
ne toľko čo ja, neprestala používať moju detskú prezývku. Mala už takmer osemdesiat a trochu územčistú postavu, no sivé kučery si dávala pravidelne tónovať do medena alebo do strieborna (podľa nálady) u miestnej kaderníčky, ktorá chodievala za zákazníkmi domov. Iskra v belasých očiach a časté výbuchy srdečného smiechu navyše babke uberali prinajmenšom desať rokov.

„Vyzeráš unavene, zlatko, a ani sa ti nečudujem, to pobe-
hovanie po Londýne a každodenné vystávanie v metre s tvá-
rou zaborenou do podpazušia cudzích ľudí je veľmi nezdra-
vé.“ Znechutene pokrútila hlavou a zasmiala sa. Babka ako správna vidiečanka pristupovala k mestám s inštinktívnou nedôverou. „Choď si sadnúť a vylož si nohy. V obývačke horí v kozube príjemný ohník.“

Rozosmiala som sa: „Ale, babka, veď ja som sa prišla starať o teba.“